

man gaar ud fra, at han — normalt — til den Tid vil have sin fulde Arbejdskraft. Det forekommer mig, at naar man vil se ganske nøgternt og sundt paa det, kan man ikke nægte, at det er rigtigt og rimeligt, og det gaar ikke an, at man her, hvor der er Tale om en rent økonomisk Virksomhed, vil have, at Staten skal anlægge Synsmaader derpaa, der ere ganske afvigende fra, hvad private Arbejdsgivere maa anlægge paa deres Virksomheder.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds var bange for, hvad han kaldte den administrative Vilkaarlighed. Han var bange for, at de overordnede skulde benytte denne Bestemmelse om den hvilende Pensionsret til at afskedige Folk i Utide; maaske mente han, at de kunde gøre Statskassen en god Tjeneste dermed. Jeg tror aldeles ikke paa den administrative Vilkaarlighed i det store og hele. Selvfølgelig gives der Værkførere og Bestyrere, som af en eller anden Grund kunne faa noget imod en enkelt Mand og saa handle imod ham, som de ikke burde. Det har fundet Sted, saa længe Verden har staaet, og vil altid finde Sted. Men i al Almindelighed ville Bestyrere og Værkførere i Regelen befinde sig vel ved at beholde det gamle Mandskab saa længe som muligt. Det er det nemmeste, letteste og bekvemteste for dem, paa den Maade gaar Arbejdet af sig selv, der er i Regelen ingen Fristelse for dem til at se ny Ansigter, og hvad det angaar, at de skulde være saa ivrige for Statskassens Interesser, at de i Utide skulde afskedige Folk, tror jeg at turde staa inde for, at det ere de ikke. I al Almindelighed ere Folk ikke saa ivrige for at gaa rundt og varetage Statskassens Interesser; de finde aldeles ikke, at den trænger dertil, der er meget faa Mennesker, der finde, at dens Interesser overhovedet trænge til at varetages. Saadan af ganske uegennyttig Interesse for, at Finansministeren skulde samle de flest mulige Penge op i sin Kasse, at gaa hen og afskedige Arbejdere, der ved at blive lidt længere kunde faa mere Pension, tror jeg virkelig ikke, falder nogen ind. Jeg tror ikke, vi skulle frygte for Vilkaarligheden i alt for høj Grad, men nogen Bevægelsesfrihed maa Administrationen for disse Virksomheder have, ellers bliver det umuligt.

Som Følge af disse Betragtninger kan jeg ikke tiltræde Ændringen under Nr. 1, stillet af det socialdemokratiske Mindretal. Heller ikke Ændringsforslaget under Nr. 2 af samme Mindretal kan jeg tiltræde, og

Grunden dertil er den, som jeg allerede har anført, at det gaar ikke an at stille de løse Arbejdere i pensionsretlig Henseende gunstigere end deres nærmest foresatte paa Orlogsværftet.

Hvad Ændringen under Nr. 6 angaar, er den overflødig. Der staar i § 7, som den er stillet til: „Forbryder nogen sin tjenstlige Stilling, fortabes Retten til Pension.“ Denne § 7 kan ikke forstaaes anderledes, end at her er Tale om at forbryde sin Stilling ved Dom, altsaa selve Spørgsmaalet er allerede afgjort i Forvejen: naar vedkommende har forbrudt sin Stilling, er det sket ved Dom, og derved er ogsaa ved Dom hans Ret til Pension underkendt. Derfor er Nr. 6 overflødig. Jeg er ganske overbevist om, at § 7 ikke kan forstaaes anderledes, end jeg her udtaler.

Naar jeg ikke kan tiltræde Ændringsforslagene under Nr. 7, 8 og 10 af samme Mindretal, er det i Henhold til mit Hovedsynspunkt, at disse Arbejdere i pensionsretlig Henseende maa stilles lige med de militære Underklasser, som de Regler, man her vil ændre, gælde for. Som jeg allerede har nævnt, har jeg, med Tilslutning af Udvalget, under Nr. 11 stillet en Ændring, som gaar ud paa, at de Personer, der senest den 1. April 1907 i Henhold til Loven af 6. April 1906 have opnaaet Pensionsret efter tilbagelagt Tjenestetid, beholde deres Ret til Pension, selv om de ikke maatte fyldestgøre de i nærværende Lov stillede Betingelser for Erhvervelse af Pensionsret. Jeg kan tiltræde Udvalgets Ændringer og skal anbefale den sidstnævnte Ændring, men beder det høje Tingstemme mod de øvrige Ændringer.

Birck: Det er blot et Par enkelte Bemærkninger, jeg ønsker at gøre. Jeg kan ikke dele den ærede Ministers Syn paa Forholdet mellem faste Arbejdere og de Arbejdere, der falde ind under Lovene af 20de Novbr. 1876 og 29de Marts 1899. Med Hensyn til disse Arbejdere her f. Eks. under Søminevæsenet staar det for mig saaledes, at det er noget af en Tilfældighed, om en Arbejder hører til den mere faste Stok, eller han kommer til at være hvad man kalder Arbejder med Brikke, idet de saakaldte løse Arbejdere i de mere ny Dele af Marineforvaltningen ville være et større Tal end i de mere ældre Afdelinger af Marineforvaltningen.

Der er særlig en Ændring, jeg kunde have ønsket, men jeg kan ikke se, at dette Ønske opfyldes ved de af Udvalget stillede